Ч. 136. Чернівцї, пятниця дня 21. червня (3. липня) 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину“ виносить
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ
щодня кромі недїль і руских сьвят о год. 5. по пол.
Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)
Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

З МІСТ І СІЛ.

(Третїй лист з села до редактора *Буковини*).

Вповажаний пане Редакторе! Хоть як давно уже писав я до Вас, то все, по правдї сказавши, і не думав тепер листувати ся з Вами, бо хоть не про одно годилось би обмінити ся думкою, та пора бачите у нас на селї не та стала, щоб за перо брати ся. І пречудна весняна година і господарскі роботи польні, так і силоміць з хати проганяють, а вечером, як знаєте, на селї не сьвітять, повечеряють тай не зглянетесь, як все затихло — навіть дївчата не сьпівають — хиба соловейко не затих. Тай і перо в мене не те, що у Вас! Ви хоть і лаєте кого, як каже п. Борковский, то Вам за ще й в долонї плещуть; мене-ж, хоть я нїкому й словечка злого не кажу — та коби ще мене, а то з-за мене та моїх листів, ще других бачте проти шерсти гладять. Ви й „наймення“ свого не підписуєте, (мабуть тому, що оно зманероване), а люди й так знають, кому честь дати, а ту я великими буквами пишу під кождим листом „Краян з Галичини“ тай ще вийшло таке, що шлюсар завинив, а коваля повісили.

В другім листї моїм, як тямите може, обговорював я нинїшний рух торговельний по селах та вказував на підставі спостережень людий, що тим рухом занимають ся, на напрям, який би єму подати треба, щоб вийшла з сего справжна одноцїльна робота народна, ведена з пляном, а не звичайна у нас блуканина, робота на ослїп, без жадної провідної гадки — віддана от-так на провидїнє Боже. Справа ся замісць сподїваної поважної фахової дискусиї визвала у тих, що становлять ся представителями нашого руху торговельного, тілько злости, що справдї приходить ся повторити висказ Ваш о деяких львівских Русинах, що „якась дитинна слїпа злоба заморочила їм так голови, що в толоченю людий находять одиноку цїль і вдоволенє.“

Ось бо на доказ, що „Народна Торговля“ надмірно високими цїнами унеможливляє посередництво своє в доставі товарів для сїльских крамниць, навів я переписку о. Лев. з Стр. з фабрикою сьвітла Actien Gesellschaft в Bернї, з котрої виходило ясно як на долони, що „Народна Торговля“ жадає від своїх відбирателїв, замісць 64 зр. 80 кр. і порто — 72 зр. і порто за 100 кільоґ. сьвічок, які у гуртівника Йонаса в Станїславові продають ся на довільну скількість по 70 зр. а. в. — Народна Торговля, пояснивши сю справу в „Буковинї“ дуже дотепно, яко річ кождому зрозумілу, що тих 10%, рабату, які дає фабрика, належить ся її за посередництво, не могла однак простити о. Лев., що сей поважив ся віднести ся з замовленєм чи радше з запитанєм до фабрики з поминенєм єї посередництва і ото в 106 ч. „Дїла“ появляє ся допись з ініциятиви чи інспірациї „Народної Торговлї“, в котрій по уміщеню дословного тексту обох кореспонденций з фабрикою, з наведенєм місця висилки їх і дотичної зелїзничої стациї, відсуджує ся автора їх не лиш від почутя солїдарности і патріотизму, але навіть від чести, імпутуючи єму низьке і нечесне дїло підшиваня ся під фірму „Народної Торговлї у Львові.“ О. Лев. помістив в *Дѣлѣ* поясненє цїлої справи, котре тут в цїлій основі наводжу:

„Від о. Софрона Левіцкого, пароха з Стриганець, одержуємо таке письмо: „В 106. ч. „Дїла“ с. р. помістила Дирекция Народної Торговлї у Львові дві мої кореспонденциї з фабрикою сьвітла Actien-Gesellschaft в Бернї, при чім посудила мене о підшиванє ся під фірму „Народної Торговлї, общества зареєстрованого з ограниченою порукою у Львові“. Зроблений сей менї тяжкий закид заперечую вповнї, а на доказ наводжу слїдуюче поясненє: Від двох лїт істнує в селї Стриганцях, повіту товмацкого, крамниця товарів мішаних, власність братства церковного, ведена під окликом борби з дорожнею і охорони селян перед визиском жидівских крамарів, з котрої чистий дохід обертатись має на гуманїтарно-культурні потреби місцевого населеня руско-

---

29)

ЦАРІВНА.

Оповідане

Ольги Кобилянської.

(Дальше).

Одного разу привів мене один молодий розгорячений чоловік до того, що я відслонила перед цїлим менї зовсїм байдужним товариством мою душу аж до „наготи“. — Лютила ся опісля за те невимовно. — Про характер моїх думок настало незвичайне здиванє, іменно тому, що дишіли новочасностию, і були свої, не визичені. Опісля вела ся мова про нужденне положенє нашого народу і лицемірну полїтику Поляків супроти него і правительства. Я розгорячила ся аж до зворушеня і чула, що мої очи горіли незвичайним огнем. Я ненавидїла Поляків вже відай вродженою ненавистю і не вміла нїколи оставати ся спокійною, коли говорила про них. Вкінци сказала: „Нехай утискають нас Поляки до скону, нехай видумують на нас пляни і заходи, котрі, що правда, шкодять нам богато, підтинають неодно житє, але яко нацию нас затерти — се не вдасть ся їм нїколи! Ми сонна, лїнива, вигідна сила, що до терпінь звикла мов вязень до оков, однак подразнена раз до крови і введена в захват, зломить тираньску руку раз на завсїгди. Коли тілько сотня частина мого народу відчуває так, як я, то ми не згинемо! Я перенята его єством мов рослина сонячним сьвітлом, а коли хто так відчуває, то не загибає.“

„Що ви можете, бувши женщиною, вдїяти н. пр. для свого народу?“ обізвав ся якийсь Румун до мене.

„Що? Коли я буду его горячо любити, признаю ся его членом всюди і у всїм, то зроблю доволї.“

Пізнїйше сказав він до одної з моїх знакомих: „Она сьвідома людина, однак що задумує властиво з своєю „любовю до народу“? Видавати яке революцийне письмо, яку „бомбу“? І сьміяв ся грубим сьміхом. Другий обізвав ся: „Она умна, а навіть і хороша, однак я би з нею не женив ся, менї би навіть щось подібного на думку не прийшло. А потому тота якась нервовість у неї, що майже відгадує чоловіка; або очи єї — горять вже, заким що оповість! Духова напруженість при нїй просто замучує чоловіка. Нї, нї, моя жінка не така має бути! Н. пр. не можу собі уявити, щоб она менї подавала рано до ліжка каву, або щоб вийшла против мене з шницельком; а до того ще бідна... бррр!“

Я сьмію ся з таких „мужів“ і уникаю їх товариства мов влазливих мух. Я й не „люблю“ нїкого і не клопочу ся нїякими мужчинами; а коли думаю про них, так стоїть між ними Орядин як сьвітило. Я з ним не сходжу ся нїколи, хоть він і жиє тут, однак знаю, що він іде „в гору“. Він працює в одного з найзнатнїйших адвокатів і про него говорять, що він „бистроумний і здібний чоловік“. В жіночім сьвітї уходить за пожадану партию, тим більше, що є гарний і не робить собі з жінок нїчого. Проживши тут у панї Марко майже цїлий рік, не стрічала я его нїколи, і аж в остатних днях згаданого року зійшли ся ми припадком. Одного разу зайшла я до біблїотеки якогось товариства, щоб там вибрати якусь книжку для панї Марко. Саме в тій хвилї, коли я хотїла вступати в комнату, отворили ся двері з середини і він вийшов. Побачивши мене, змішав ся до переляку; тимчасом я, урадована побаченєм его, усьміхнула ся; однак він лиш поздоровив і, не промовивши до мене анї слова, відійшов чимскорше. Єго переполох і змішанє вразили мене так сильно, що я майже забула, чого сюди прийшла. Я не була єму ще байдужною, се помітила я відразу. Так лякати ся можна лиш тих осіб, про котрих думає ся много, а уникає ся їх. Я усьміхала ся свавільно при спогадї цїлої притичини, оно настроювало мене в першій хвилї весело, так, в першій хвилї; бо опісля думала я вже довго і инакше про него. Ми би ще могли злучити ся, думала я між иньшим, однак злука з ним не була для мене чимсь дуже важним.

Вернувши ся сего таки вечера з прогульки з панею Марко, я кинулась втомлена на софу і обернула ся лицем до стїни. Я аж до утоми надумала ся над ним. Не бачучи его цїлий рік, я майже забула его, а тепер віджила нараз цїла минувшість і я почула его вплив. Чи се вплив его вигляду — він змужнїв ще більше і змінив ся — чи се вплив тої якоїсь сили, що панувала завсїгди надо мною, навіть помимо всего опору з моєї сторони?

„Die Liebe ist ein weites Meer und hat seine Ebbe und Fluth, seine Brandung und Riffe, seine sturmbewegten Wogen und seine glatte und klare

го. Крамницю сю назвали ми „Народна Торговля“ длятого, що бажанем нашим і провідною гадкою було, щоби крамниця ся стала нервом житя народного між місцевим населенем, а по друге, щоб назва, яку приняло наше краеве товариство торговельне, популяризовалась між сільским народом, щоби сей, коли наткне ся случайно на него в місті або прочитае де-що о нім в ґазеті, знав, що се інституция руска, до котрої з повним довірем звернутись може. З тих мотивів уважали ми за відповідне а навіть порадне — уміститн вивіску в нашій крамници „Народна Торговля“, бо вкінци під тим окликом розпочав ся у нас в Галичині рух торговельний, в котрім як і в кождій роботі народній одноцільність есть першим условем успіху. Сю девізу нашу чи там фірму підписував я у всіх письмах до різних гуртівників і фабрик, як Ґурович в Будапешті, Шроль і Лїбіґ у Відни, Фібер в Белїц, Бальзен в Кракові, Тімеус і Йордан в Боденбах, Народна Торговля у Львові і ин. Тую девізу чи фірму підписав я і в згаданих кореспонденциях з фабрикою сьвітла Actien-Gesellschaft в Берні, уміщаючи під нею свое імя і характер сьвященика, в пересьвідченю, що будучи моральним провідником місцевого руху торговельного, сповняю частину культурної роботи народної, котра ні мому імени нї характерови сьвященика не приносить уйми. Треба було хиба справдї злобного наміру, щоби скромну девізу крамничну „Народна Торговля“ Gemischte Waaren-Handlung in Stryhańci. зідентіфікувати з краевим товариством „Народна торговля, общество зареестроване з ограниченою порукою у Львові“ і сьвященика знаного Дирекциї „Народної Торговлї“, коли не з дїл то бодай з охоти і доброго наміру служити народній справі, посудити о підшиване ся під чужу фірму. Поведене „Народної Торговлї“ в сїй справі лишаю під безсторонний осуд всїх добромислячих людий, виражаючи жаль, що в сей спосіб підриваесь симпатию до одної з найважнїйших інституций наших народних. — Стриганцї дня 5. червня 1896. Софрон Левіцкий, гр. кат. парох в Стриганцях. (Прим. Ред. *Дѣла*: Подаючи се письмо о. Левіцкого, котрого зміст може обходити не нас, а лише „Народну Торговлю“, ми в інтересї правди констатуемо, що в дотичнім комунїкатї „Народної Торговлї“, уміщенім в „Дїлї“, не було наведене імя і назвище о. С. Левіцкого, анї взагалї нїяк не натякнено, що автором листів до дотичної фабрики в Берні, а присланих фабрикою „Народній Торговли“, був о. С. Левіцкий. Впрочім інтенция комунїкату „Народної Торговлї“ була похвальна: накликуване до солїдарности).

Наведене пояснене о. Левіцкого кінчить *Дѣло* бистроумною і переконуючою заміткою, що допись Н. Торговлї поміщена була в красній цїли, бо ту ходило о солїдарність. Довго не припускав я, щоб можлива була така замітка від редакциї *Дѣла*, та коли на жаль факт зістав фактом, то я позволю собі поставити скромне запитане до п. Редактора *Дѣла*, а іменно: від коли він переняв ся так благородною засадою, що задля так красної цїли, як солїдарність і то ще в справах купецких, можна обрабувати когось з чести, укладаючи свої клевети так штудерно, щоб за них і перед судом не відповідати? Бо-ж, каже правдолюбне *Дѣло*, що для сконстатованя правди піднести треба, що імя о. Лев. не було назване. Ся засада, замітна від якогось часу в *Дѣлѣ*, припала надто до вподоби і Нар. Торговлї, бо мимо уміщеного в *Дѣлѣ* о. Левіцким поясненя, дирекция киненої на него клевети не відкликала. Ну, вольно *Дѣлу* бавити ся коштом чести других людий, хотьби і під покривкою солїдарности і патріотизму, оно-ж не якась суцїльна частина орґанїзму народного, а звичайне підприемство приватне, котрому може часами така тактика виплачуватись, але не вольно сего робити тим, що стоять на чолї інституциї народної, якою есть Народна Торговля, навіть коли-б розходило ся о винятих зпід права у сторонників *Дѣла* Барвінщуків. Бо-ж бандитизмом таким підривае ся у руської суспільности симпатию і довіріе до інституциї, котрої розвоем дорожить кождий чесний Русин і до котрої право мае кожда одиниця, що причислюе ся до нашої народности. Поведене дирекциї Народної Торговлї заслугуе на тим більше осуджене, що уважати его треба відплатою за мою допись до *Буковини*, в котрій діткнув я легонько деяких хиб Народної Торговлї, а в котрій підпис Краян Нар. Торговля зідентифікувала неслушно з о. Левіцким. Допись писана в цїли, щоби над справами, що становлять суть істнованя Народної Торговлї, викликати дискусию, а прояснивши їх належито в сей спосіб вплинути на управу, щоб ся відповідно до нинїшних потреб і вимог суспільности приноровила ся.. За се кожда публична інституция повинна би лиш вдячна бути, а не лютитись як Народна Торговля, котра довідавшись у фабрицї, що наведений мною лист писав о. Лев., накинулась на него в нечесний спобіб, забуваючи, що кожда публична інституция стоїть явностию і ясностию. Тую головну засаду не завадило-б щоб панове директори все мали на тямцї і не обвивались туманом непроглядної таемничости, поза котрим ведене ними дїло торговельне „кисне“ без взгляду і уваги на се, що буде за кілька лїт.

(Конець буде).

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 2-го липня 1896.

Оповіщене. Учеників до першої кляси новоснованої ц. к. низшої ґімназиї державної з рускими паралельними клясами буде ся приймати **15-го і 16-го**, а в разї потреби **17-го липня** (I. речинець) і 1-го 2-го, а в разї потреби 3-го вересня (II. речинець). — Ті, що хотять бути приняті, мають в тих днях явити ся перед полуднем між 8 а 10 год. в супроводї родичів або їх уповажнених заступників в канцеляриї дирекцийній (улиця шкільна) і мають виказати ся метрикою, а коли учащали до школи публичної, ще й шкільними відомостями. Вимоги при вступнім іспитї оповістять ся на чорній таблици заведеня. — Від дирекциї ц. к. низшої ґімназиї державної. — Чернівцї, 2-го липня 1896. — *Фавстман.*

Іменованя. Професор при IV. ґімназиї у Львові Станїслав Лїбревский іменований директором ґімназиї в Бродах.—На Буковинї іменовані: податковим поборцею Альойзій Клеменс, контрольорами Антін Криклевич, Франц Дінер і Степан Пап, офіциялами Альфред Оффнер, Омелян Дияконович і Антін Мецґер, а податковими ад'юнктами Семен Серафинович, Мечислав Предицкий і Порфир Сологюк. — Рахунковий підофіцир в Радівцях Денис Строіч іменований канцелїстою при дирекциї гр. пр. релїґійного фонду в Чернівцях.

Відзначене. Офіциял висшого кр. суду у Львові Іван Фробель одержав при своїм переходї на пенсию золотий хрест заслуги.

Spiegelfläche“ — стояло раз в однім дуже гарнім любовнім листї одного Нїмця.

*

Небавом по тім подибала я его знов. Я йшла з Оксаною, і пізнала его вже з далека.

„Се гарний мужчина, що он-тут іде, Наталко!“ замітила она.

„Гарний.“

„Він минае що дня по-при наше мешкане, став недавно моїм сусїдом. Придивіть ся ему добре, в него е раса.“

Я мовчала, затаївши свое нагле зворушене. Я нїколи не згадувала молодій жінцї про свій „роман“ з ним, а тепер не була до того відповідна хвиля. Він надходив чим раз близше. Я знала его надто добре, щоби не помітити зміни, яка зайшла з ним в тій хвилї, коли минав нас. Его очи розіскрили ся так, що се „щось“, що обгортало его давнїйше при менї, заволодїло ним і в сїй хвилї! Я могла би собі подумати, що він мене ще завсїгди „любить“, хоч як ми розстали ся... Він поздоровив мене майже упрямо.

„Ви знакомі з ним і не кажете анї слова?“ накинула ся на мене Оксана.

„Се знакомість ще з моеї батьківщини“ відповіла я побіжно.“

„Чи ви знаете его близше?“

„Знаю.“

„Що-ж се за один?“

„От собі!“

„Его хід характеристичний“ щебетала она. „Справдї,“ обізвалась я. „В него відповідае собі все посполу, его хід, его рухи, его письмо і характер — все однакове.“

„А серце его?“

„А мене що оно обходить?“

„Ох, які-ж ви прудкі!“ І она розсьміяла ся.

А я подумала собі як раз те само, що перед роком, при розстаню, і майже тими самими словами. „Таким люблю его, гордим, і сильним“ — а опісля посумнїла...

*

Одного дня, може в три місяцї по тій стрічі, пішла я з молодою товаришкою на якусь наборзї уладжену виставу образів. Ми знаходили ся в передпослїдній комнатї. Молода дївчина задержувала ся довго при кождім образї, а я вертала все наново від одного до другого. В притикаючій послїдній комнатї чути було, як мужеский голос щось поясняв, а на те відповідав якийсь голос жіночий; сей мужеский здавав ся менї знакомим. Минаючи по-при отворені двері, заглянула я незамітно в комнату і побачила там Орядина. Перелякана метнулась я вперед, однак він побачив мене. Зараз потім почав до когось дуже голосно говорити і сьміяти ся і нїколи, нїколи в житю не забуду я інтонациї мови его і характеру его тодїшного сьміху! Одно і друге тикалось мене, мало мене понизити.

Я чула, як спаленїла сильно. Він сьміяв ся так, мовби ему хто дарував мілїони, і заявляв менї тим сьміхом, що не журить ся мною зовсїм. Се зранило мене так, що я з досади майже задрожала. Який здавав ся гордий, що переміг чувство любови, і як ему було з тим спішно, щоби менї дати те відчути! І я відчула се, як бажав. В мене слух для модуляций людского голосу незвичайно тонкий, а чуте не менше, і тому не обманило мене нї одно нї друге. Чи він соромив ся своеї любови до мене? Була се ненависть, чи гордість? Яка гордість?

І я терпіла від того аж до знесили.

Коли ловлю себе на тім, що его образ стае перед мою душу, то заявляю собі насьмішливо мов якійсь иньшій істотї, що про те все люблю его. Заразом обгортае мене почуте, мов би тепер з сею любовю приступало до мене щось величне і поважне, щось, що лучае ся чоловікови лиш раз в житю... Иньшим разом закидую все і поринаю в працї.

Узрівши его якось раз в містї вже здалека, я забігла скоро в якусь противлежну улицю і втїкала нею так скоро, як лиш при людях випадало, щоби не подибатись з ним. Сильно зворушена, відчувала я цїлком те саме прикре чувство, що тодї при его сьміху на виставі — гидке чувство покори..

*

І знов минув довгий одностайний час, минула зима, настае лїто. Про Орядина менї майже байдуже. „Відцуралась“ его майже цїлком, і жию знов „спокійним“ житем. Нового в нїм не лучалось менї нїчого, хиба може те, що в мене одного знакомства більше. Пізнала я сина панї Марко, лїкаря; пробував у нас щось шість недїль.

Одного дня прийшов від него лист, в ко-

Перенесеня. Повітові секретарі перенесені: Ад. Ваґнер із Снятина до Львова, а Йосиф Яцковский із Львова до Бережан.

Презенту на опорожнену гр. кат. парохію в Молодарині одержав о. Льонґін Раковский, гр. кат. парох в Боднарові.

Є. Е. кардинал-митрополит Сембратович повертає з Риму до Львова в суботу, дня 4-го с. м. Часописи доносять, що кардинал Сембратович одержить титул пароха римского костела сьв. Вартоломея на Острові. До сего костела, після принятого звичаю, посилає кардинал свій портрет, щоби его завішено побіч портрету пануючого папи. Костел сьв. Вартоломея на острові Тибру стоїть на місци поганьской сьвятинї Ескуляпа. На серединї острівця взносить ся костел, котрий має ще 14 колюмн, походячих імовірно ще зі старинної сьвятинї. Основане сего костела лучать з панованем цїсаря нїмецкого, Оттона III.: первістно костел сьв. Вартоломея був посьвячений сьв. Войтїхови, котрого мощі суть в Гнїзнї. Нинї з первістного костела, сягаючого 1000 року, полишила ся тілько стара вежа романьска. Кардинал Сембратович не буде мати часу доповнити церемонії обнятя костела в посїдане, бо виїздить з поворотом до Львова, тож найде собі заступника.

Загальні збори тов. „Руска Бурса в Бережанах“ відбудуть ся дня 15-го с. м. в комнатах товариства.

З черновецкої ґімназиї. Сими днями розпочали ся іспити зрілости, до котрого ставили ся також два Русини, Кобиляньский і Довгомиля. Оба здали іспит, а Кобиляньский з відзначенем.

Іспит зрілости здавали в дрогобицкій ґімназиї 14 учеників, з котрих здали 13, між ними два Русини: Николай Іванусїв і Михайло Терлецкий, а одному позволили по вакациях поправити один предмет.

З черновецкого унїверситету. Членами правничо-історичної комісиї іспитової іменовані проф.: др. Фердинанд Ціґлявер і др. Франц Гавке для австрийскої історії, др. Людвик Вармунд для нїмецкого і римского права і австрийскої історії, др. Альфред Гальбан для церковного права, а др. Артур Скедль для нїмецкого права: очивидно лишають ся сї згадані професори іспитовими комісарами своїх специяльних предметів.

Змова львівских челядників столярских, що тревае вже четвертий тиждень, закінчила ся по части в понедїлок, бо 10 майстрів-столярів підписало в бюрі президиї маґістрату заяву, що приймають услівя страйкуючих, т. є. 10 годин денної працї, що найменьше 9 зр. тижневого зарібку, підвисшене зарібку акордового о 15% і вільний день 1-го мая. Що зроблять прочі майстри, а передовсїм столярскі фабрики, ще не знати.

Будапештеньска вистава потребувала великої реклями і в тій цїли удавала ся дирекция вистави до ріжних країв, навіть до Америки. Там жиє в Новім Йорку якийсь Марко Бровн, з роду Мадяр, але тепер вже натуралїзований Американець. Австрийско-угорский консулят в Новім Йорку припоручив его перед роком дирекциї угорскої вистави, що він найспосібнїйший буде заняти ся в Америцї реклямою для угорскої вистави. Дирекция з своєї сторони уповновластила консулят довести дїло з Бровном до кінця і признати єму 50 зр. за кожду більшу статю, поміщену в американьскій часописи з похвалами о виставі, а за кожду меньшу статю 25 зр. Пан Бровн забрав ся до дїла по американьски. Приїхав до Будапешту на обхід тисячилїтя і вислав до американьских дневників не меньше як 4.000 статий величаючих угорску виставу. Вже з кінцем мая переслав він дирекциї рахунок на кілька тисячів долярів; але тодї виплачено єму лише 550 зр., а на его дальші листи навіть єму не відповідано. Став Бровн особисто допоминати ся о гроші, але всюди збувано его нїчим, хоч признавано єму, що велику прислугу висьвідчив виставі. Тодї звернув ся Бровн до правительства, але і ту нїчого не взискав. Отже не осталось єму нїчого, як виточити угорскому правительству позов о нагороду за свої статї, котрі обчисляє собі на 15.000 долярів. Після упевненя американьских правотарів суд в Новім Йорку має право рішити сю справу. Але в найлїпшім разї, коли Бровн виграє справу, як же змусити Угорщину до заплати? На те відповідає Бровн, що се річ дуже легка: перед двома роками видав американьский суд вирок, обовязуючий якийсь там іспаньский уряд до уплати якихсь гроший; тодї перший воєнний корабель іспаньский, що причалив до пристани північної Америки, засеквестровано і гроші виекзеквовано.

Конець опришка. Від осени минувшого року пошукувала жандармерия за спритним злодїєм Йосифом Стенкала. Він свого часу втїк перед асентирунком до Америки і вкрав там у своїх товаришів-еміґрантів 925 долярів. А відтак він вернув назад до Галичини і вибрав своє рідне село Тихе коло Закопаного за поле до попису. Хоч селяни знали, що то він їм робить тілько шкоди ріжними крадїжами, але не важили ся его подати до суду. Він скривав ся дуже зручно перед жандармериєю, так що она довго не могла его найти, але вкінци таки вислїдила, де він ховає ся. Дня 26-го червня вишукали его жандарми, але він зачав втїкати, а коли один з них, Іван Кнапильский, казав єму станути і три рази нїчого не помогло візване, стрілив жандарм і поцїлив злодїя в саму голову. Він без крику повалив ся, а в шпитали, куда его відвезено, ще мав на стілько сили, що зірвав був бандажу з голови. По кількох годинах опришок помер.

Лїгунґчанґ а рентеґенівскі проміні. Хіньский віцекороль Лїгунґчанґ дуже собі сподобав Берлин і не може ним досить налюбувати ся. А що свого часу дістав одну кулю під лїве око і японьскі лїкарі не могли еї найти, бо десь в чашцї застрягла, то він пішов до технїчної академії в Шарльотенбурґу коло Берлина і казав собі голову осьвітити рентґенівскими промінями. Отже образ від тих промінїв указав цїлком виразно так кульку, як і дорогу, котру она перейшла.

ПОДЯКА.

Придавлені несподїваним ударом долї, що забрала нам бл. п. Евгена Ганкевича так перед часом, в самім найкрасшім віцї, в розцьвітї сил і здоровля, в початках погідного щастя родинного, складаємо сих кілька слів подяки всїм, що нас в горю розважали, що нас не кинули самих на ласку незавидної долї і несли нам поміч і словом і дїлом. Слів подяки не находимо досить для родини Вп. п. Окуневских, котрі як рідню приймили нас в тяжкій хвилї до себе і дїлили ся з нами тяжким горем. Горячу подяку передаємо обом лїкарям, д-рам Тітінґерови і Воєвідцї, котрі безкористовно, а з цїлою ревностию лїчили безнадїйно хорого; дякуємо Впр. ОО. Пельцови, Майковскому з Кіцманя і Олесницкому з Торговицї, що відправили сумний обряд похоронний, а о. Олесницкому надто за Його прегарне, симпатиєю для Покійного овіяне слово над могилою. До глубини душі зворушені дякуємо всїм, що в так незвичайно великім числї супроводили домовину Дорогого Ґеня до могили: Впр. Православному Духовеньству, пп. Учителям Кіцманьского повіта, котрі звуками свого сьпіву старали ся влегчити нашу тугу, репрезентантам Комнати нотарияльної, членам рускої громади черновецкої, що устами п. Семаки попращала свого товариша, інтелїґенциї, міщанам і селянам, котрих так богато зійшло ся на сумне торжество, нарештї всїм знакомим і приятелям за вирази правдивого, нелукавого співчутя передаємо наше з глубини серця пливуче: Спаси-Біг!

Леонора зі Струтиньских Ганкевичева
з дїтьми і родина Покійного.

трім писав, що прибуде. Сам не надїяв ся, що як раз тепер буде мати нагоду побачити свою матїр; однак пізнїйше відплине може де далеко і подорож та забере богато часу, тому користає із свобідних шістьох недїль і прибуде, щоб оглянути свою батьківщину і дорогу матїр.

Утїха панї Марко була невимовна. Не бачила его майже три роки і їй здавало ся, що з его приїздом прибуде все еї минувше щастє, вернуть гарні днї еї минулих лїт, і она аж поздоровіла. „Я ладила ся вже умирати“ говорила своїм знакомим, усьміхаючись весело, „а тепер аж поздоровіла.“

Цїла хата готовила ся на его принятє, мусїла пристроюватись мов молода для молодого. Все блистїло, сияло в нїй, дишіло якоюсь сьвяточностию, новостию, якимсь ожиданем. Для него призначена комната стала ся осередком думок доброї матери і она була би найрадше прикрасила лиш самим золотом і сріблом. Найкрасші і найдорожші цьвіти мусїли перенести ся до его комнати, а она любуючись їх барвним видом, говорила раз по раз, що він їх любить, любив їх ще малим хлопцем...

Я бояла ся его приїзду.

Відвикши від мужчин, я стала майже несьміливою і боязлива і уникала з ними стрічі. Мене обгортав неспокій при думцї, що прийде ся небавом проживати з чужим незнакомим чоловіком під одним дахом, стрічати ся з ним по кілька разів денно, сидїти разом при столї, відповідати на его питаня. Се було менї дуже не в смак і я зітхала нишком і просила Бога, щоб той час минув як найскорше, і щоб ми знов лиш обі остали ся, проживали тим тихим спокійним житєм, як доси.

Від часу до часу прокидало ся в менї і чувство зависти. Панї Марко, котра занималась доси лише моєю особою, „любила“ доси найбільше мене, зверне ся цїлою істотою (так думала я) до свого того боготвореного сина і я остану ся для неї лиш „товаришкою“, потрібною тілько до услуги.

Я була привикла до того, що з еї окруженя була я їй найсимпатичнїйша, що своє серце виявляла передо мною і дїлила ся найменьшою думкою зо мною. А тепер може змінить ся то. Тепер прибуде він, син того укоханого мужа, котрого не забула і доси, і єму будуть мусїли всї вступити ся. Я найсамперед! — Так, я відчувала, що з его приїздом зайде зміна і в моїм житю, і що в его особі зближає ся до мене якийсь неприятель, і то такий, перед котрим треба буде може поклонити ся. Те, що панї Марко о нїм оповідала і що дишіло з его писем до неї, викликувало поважанє, і вже на сам спогад, що може й я буду мусїла корити ся єму, ворохобило моє нутро, наповняло якоюсь горестию і упрямостию. Я не хотїла нїкому корити ся, нї, я й не потребувала сего чинити, а супроти него вже зовсїм нї!

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	П о ї з д и							
	поспішні			особові			мішані	
до Чернівцїв								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$
до Львова								
З Відня, Кракова . . .	1^{30}	$5^{\underline{10}}$		$6^{\underline{55}}$	$9^{\underline{30}}$	9^{55}		
З Букарешту, Сучави, Чернівцїв, Станїславова .	$9^{\underline{55}}$	.	.	$6^{\underline{13}}$	7^{28}	$2^{\underline{01}}$		
З Підволочиск	2^{30}	$10^{\underline{05}}$	.	8^{05}	5^{10}	.		
З „ на Підзамче	2^{18}	$9^{\underline{50}}$	.	7^{42}	4^{45}	.		
Зі Стрия.	.	.	.	$12^{\underline{10}}$	8	1^{50}		
З Белзця	.	.	.	8^{00}	5^{45}	.		
Зі Сколього і Стрия . .	.	.	.	$10^{\underline{10}}$	.	.		
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг) .	.	.	$8^{\underline{45}}$	.	.	.		

Відходять	П о ї з д и							
	поспішні			особові			мішані	
з Чернівцїв								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}
зі Львова								
До Кракова і Відня . .		2^{50}	$11^{\underline{00}}$	$4^{\underline{40}}$	9^{55}	$6^{\underline{45}}$		
„ Підволочиск	.	2^{11}	6^{00}	.	9^{30}	$10^{\underline{45}}$		
„ „ з Підзамча .	.	2^{25}	6^{14}	.	9^{48}	$11^{\underline{12}}$		
„ Чернівцїв, Сучави, Яс, Букарешту	6^{10}	.	.	10^{25}	2^{45}	$10^{\underline{15}}$		
„ Стрия	.	.	.	$5^{\underline{22}}$	9^{35}	$7^{\underline{22}}$		
„ Белзця	.	.	.	9^{15}	$7^{\underline{05}}$			
„ Сколього і Стрия . .	.	.	.	.	.	3^{05}		
„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг) .	8^{40}	.	.	.	.	.		

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.